

[Arbejdsministeren]

menligne med satser på tjenestemandspensionsområdet. Ligger der heri, at det konservative folkeparti er af den opfattelse, at vores tjenestemandspensionssystem er en social pensionsordning, som man ønsker harmoniseret i forhold til det øvrige område? Ja, det må jo være den naturlige konsekvens af det synspunkt, som fru Grethe Fenger Møller – jeg tror med den bedste vilje af verden, men med meget ringe omtanke – fremfører her i sin argumentation.

Jeg skal ikke sige noget til hverken hr. Honoré eller hr. Schak Nielsen, kun en enkelt bemærkning til hr. Kurt Hansen.

Selv hr. Kurt Hansen må erkende, at det drejer sig om fremskridt ved gennemførelsen af dette forslag. Men jeg har lidt svært ved at forstå det tapre i en holdning, der går ud på, at når man konstaterer fremskridt og derfor ønsker det pågældende forslag vedtaget, så tør man ikke tage et medansvar og stemme for det pågældende forslag. Vi er jo ofte stillet sådan i tilværelsen, at vi ikke kan få det ideelle, og så må vi vælge. Der er ikke meget imponerende ved, at venstresocialisterne, når der er tale om et valg, når de skal svare på spørgsmålet om, hvorvidt der skal gennemføres en efterlønsordning eller ej, giver det klare bud: stemmer ikke. Jeg er glad for, at det store flertal i Folketinget ikke har denne holdning.

Jeg hilser velkommen på regeringens vegne, at det er lykkedes at samle et bredt flertal omkring dette afgørende fremskridt i vores ordning af det danske samfund. Som jeg har sagt det før, er der her tale om en virkelig solidarisk håndsrækning til de ældre på arbejdsmarkedet, som selv ønsker at gøre brug af denne ordning. Jeg mener, at vi står over for en afgørelse, som, når den bliver positiv, vil blive hilst velkommen af det store flertal af den danske befolkning.

Glistrup (FP):

I sit netop afsluttede indlæg opfordrede arbejdsministeren mig til at fortælle offentligheden sandheden. Det, der i og for sig skaber mine problemer, er, at det er det, jeg altid gør, og det er det, jeg stedse har gjort, og det er det, jeg stedse vil fortsætte med at gøre, at fortælle offentligheden sandheden. Derfor var det i og for sig ikke nogen opfordring, som arbejdsministeren behøvede at

fremkomme med, specielt ikke da arbejdsministeren umiddelbart derefter fortsatte med at fortælle offentligheden noget, som ikke kan karakteriseres som sandheden.

Arbejdsministeren påstod nemlig, at fremskridtspartiet havde fremsat forslag om at afskaffe enkepensionen. Aldrig! Fremskridtspartiet har fremsat forslag om at rationalisere og forbedre lovgivningen om enkepension og gennemføre regler for enkepensionisterne, der er bedre, end de er i øjeblikket. Det er det, vi har gjort, og det kan ikke skildres på den måde, som arbejdsministeren skildrede det på. Det er, fordi arbejdsministeren åbenbart kun har læst ét af vores 1.028 ændringsforslag, men han har ikke læst hele hæftet om vore ændringsforslag samlet igennem, for så ville han vide, at det var en fuldstændig gal karakterisering, han gav.

Derudover hævdede arbejdsministeren, at vi ville forringe tilstanden for invalidepensionister. Er der nogen her i landet, der fra første færd, fra første gang han kom ind i politik, har kæmpet for at forbedre forholdene også for invalidepensionister i dette land, så er det mig. Det, der er gået igen i samtlige fremskridtspartiets forslag på invalidepensionistområdet, er, at vi vil forbedre forholdene, vi vil menneskeliggøre forholdene for invalidepensionisterne. Så er det ret groft efter fem års forløb – på nær 20 dage – at høre arbejdsministeren sige, at vi vil forringe tilstandene for invalidepensionisterne.

Arbejdsministeren havde noget mere føje, da han fortsatte med at harcelere over den måde, fremskridtspartiet har stemt på ved anden behandling af dette forslag. Jeg fremhævede her fra talerstolen, hvor forbistret svært det var for os at finde ud af, hvordan vi skulle stemme om de 18 ændringsforslag, der var, eller i hvert tilfælde mange af dem, fordi det grundlag, de skulle ændre, var noget så ufuldstændigt og så elendigt og så dårligt som arbejdsministerens forslag. Derfor skulle vi altså overveje, om det ene eller det andet var det mest dårlige eller det mindst dårlige, og det måtte vi efter bedste overbevisning stemme efter. Sådan forklares altså vores stemmeafgivelse ved anden behandling. Jeg håber, at arbejdsministeren, når han kommer under kirkelig påvirkning i den kommende tid, vil vise overbærenhed over for os med hensyn til den måde, vi stemte på